Ч. 76. Пятниця 19 (6) цьвітня 1912. Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Відложене спільних делеґаций. — Димісия угорского кабінету. — Ще про посередництво держав.

Недільна спільна рада міністрів мала під проводом міністра справ заграничних ґр. Берхтольда порішити квестиї, получені зі скликанем весняної делеґацийної сесиї. На тій нараді мало ся установити 1) реченець скликаня делеґаций, 2) питане, чи делеґацийна сесия має порішити дефінітивний буджет, взгл. чи для уникненя стану ex lex має ся ухвалити довше або коротшетермінову провізорию та 3) приблизно означити, як довго будуть радити делеґациї. Однако з огляду на ріжницю поглядів, яка виринула між спільними міністерствами і австрийським кабінетом з одної сторони, а з угорским кабінетом з другої сторони, помимо тригодинних нарад осягнено згоду тілько в однім точці а іменно, щоби делеґациї скликати на 23. цьвітня.

Поза реченцем скликаня делеґаций погляди обох таборів на міністерскій нараді розійшли ся. Ґр. Кін заступав ся за тим, щоб делеґацийна сесия тревала два або три дні та щоби порішила лише буджетову провізорию, але бодай по місяць жовтень. Домагане се мотивував він тим, що для побореня угорскої обструкциї та перефорсованя войскової реформи треба єму конче того, аби угорский сойм міг безвпинно відбувати свої засіданя, не відступаючи богато часу на делеґацийні наради. За те спільні міністри і австрийский премієр вказували, що австрийскі делеґати домагають ся нормальної довшої делеґацийної сесиї на якій би можна обговорити викликане італіяньско-турецкою війною заграничне положене та почути expose нових спільних міністрів Берхтольда і Білиньского, не говорячи вже про те, що треба би найти час на обговорене подій в Хорватиї. Остаточно рішене в спірних квестиях відложено до найблизшого засіданя міністерскої ради а в сім тиждни мав ґр. Кін виконати заповіданий крок для здавленя обструкциї.

Та заки ще прийшло до другого засіданя спільної міністерскої ради, ґр. Кін попав в таку ситуацию, що подав ся до димісиї. Стрінувши ся в справі мадярских резолюций з рішучою відмовою короля, побачив, що з опозицією нічого не вдіє, особливо що протихорватскими мірами тілько обрушив против себе нові політичні круги.

На недільній авдиенциї у короля домагав ся ґр. Кін уповажненя на ужите насильних засобів против обструкциї та уповажненя до евентуального розвязаня палати. Однако стрітив ся з рішучою відмовою.

По двотижднeвім веденю державних справ серед яких зайшло ще й заведене виїмкового стану в Хорватиї, відбув передвчера ґр. Кін в помешканю дра Лукача засідане свого кабінету, на якім представив поміченя, пороблені у Відни. Вислідом тих нарад було, що кабінет порішив уступити і вчера явив ся ґр. Кін-Гедерварий у короля та предложив монархови свою димісию, яку й принято.

Безпосередним наслідком димісиї ґр. Кіна буде відложене спільних делеґаций, поки в Угорщині не прийде до керми новий кабінет. В політичних кругах здогадують ся, що на разі на чолі угорского кабінету стане бувший міністер скарбу др. Лукач, до якого особи Юстівці відносять ся досить симпатично.

Вчера вечером розійшла ся в Будапешті чутка, що міністра Лукача покликано до цісаря на авдиенцию. Отже та вість є передчасна, бо цісар прийме насамперед кількох угорских політиків. Люкач як президенту кабінету опре ся виключно лиш на партиї праці. Першою задачию нового правительства буде безпровололчне привернене конституциї в Хорватиї. Королівский комісар Чувай уступить і буде іменований новий бан.

Вчера вечером відбула ся у Відни нарада полудново-славяньских послів в справі подій в Хорватиї. В клюбі дальматиньских послів висказано однодушно погляд, що доки виїмковий стан буде тревати в Хорватиї, треба держати

Стріча.

(З болгарского — Веселина).

Пополуднева пора. Ясне лютове сонце, вже досить похилене над Витошем, весело усьміхає ся серед голубого неба і своїм теплим проміном ніжно пестить дрімаюче ще галузе дерев в міскім городі і втомлених вартівників перед воротами палати і ту пестру товпу людий, що громадками посуває ся в напрямі щойно відкритого болгарского парляменту, чи там народного собранія.

Замішаний в ту товпу, зложену із провінціональних гостий, що наплили з приводу утвореня нового міністерства, і з цікавих мешканців столиці, вірних участників всяких торжеств та процесий,—і я, свобідний горожанин болгарскої столиці, ішов разом з иншими, щоби побачити нове собраніе і нових міністрів.

Ступаючи поволи по хіднику, задуманий, не звертав я уваги на пестрі громади людий, що все мене доганяли та вминали. Нараз почув я з боку немов знакомі мені голоси. Оглянув ся довкола, дивлюсь — на другім хіднику громадка наших, — ідуть і розмовляють голосно, свобідно, якби у нас на торзі.

То певне якась провінціональна депутация. Чиж тепер не приходять в усіх сторін депутациї? То й они прийшли і то з нашого Н. Ось посередині дядько Панчо, Панґарат — розмахав свої руки, як звичайно. Диви на него, як змінив ся: новий плащ, біла сорочка і чорна краватка— не пізнати! Він певно буде провідником депутациї, — ба, таже він там є провідником партиї. А оптам коло него й дядько Цено Новіят, у своїм звичайнім суконнім плащі,—і він є також чимсь визначним у партиї. Ось і Стайко Гаджайский та Іван Балбартієв — всі там разом. Так, зовсім певно, що то депутация партиї. Чого они приїхали?

Я перейшов поперек улиці до них. Они скоро мене випередили. Я рішив ся дігнати їх, отже приспішив крок. Але они йдуть що скорше, годі їх дігнати. Нараз дядько Цено задержав ся, щоби закурити циґаро і потер сірник, але він згас. Добув другий і заки ним запалив циґаро, я его дігнав.

— Що ви так розмахали ся, немов би мали перейти Стару Планину? — спитав я его, по звичайнім привитаню, йдучи з ним разом.

— Спішимо ся, бо той наш посол, Ільчо Стайко казав нам, аби ми віднайшли его в собранію, а ми вже трохи запізнили ся.

— Якеж ви діло маєте до пана Ільча?

— Яке діло? Ніяке, але... він дасть нам білети вступу на ґалерию, щоби послухати — сказад дядько Цено. — Якеж инше діло могли ми мати?

— Чи я знаю. Мені здавало ся, що глядаєте его чого иншого. Чи ви не в депутациї?

— Яка тут депутация? Ти єї вигадав! — відповів дядько Цено недовірчиво. — Ми не в депутациї, а.. так собі прибули, побачити, як отвирає ся собраніе.

— Алеж ви в депутациї, чого так довго випирати ся.

— Ні, ні, так собі; кажуж тобі, що ми не в депутациї — воркнув дядько Цено.

Тоді я спитав его о що инше і заки ми перекинули ся кількома словами, дійшли до народного собранія. Дядько Цено завернув до головних дверий, щоби віднайти своїх товаришів, я відлучив ся і пішов бічними дверми.

Дядько Цено то добродушний чоловік. Доходить вже до пятьдесятки, але задержав ще молодий вигляд на лици і юнацку живість в очах, що мало годить ся з майже сивим волосем і вусом. Він дуже цікавий, любить засипувати питанями тих, що їх стріне, або також перечитати щось в часописях, а навіть в цікавих книжках. Займає ся від давна також публичними справами. Вкінци говорить, що дав ся замотати й в політику. Він дуже щирий та говіркий чоловік. Отже мене дуже здивувало, длячого він тепер був такий скритий і мовчаливий.

Два дни пізнійше, рано, йдучи улицею Царя освободителя, дивлюсь здалека, — дядько Цено й дядько Данчо входять до міністерства, що находить ся близько палати. Певно ходять, щоби когось приняли або увільнили від служби — погадав я собі. І они так як всі инші! А дядько Цено знов випре ся.

ся найострійшої борби в репрезентаційних тілах. Остаточної ухвали не було, бо постановлено ждати на ухвалу словіньско-хорватского клюбу.

О ноті держав, так Порта, як і дипльоматичні круги заховують цілковиту тайну. В кругах зближених до Порти зачувати, що нота обнимає тілько запит, під якими услівями Порта згодила-б ся на мирові переговори. В кругах міністерства заграничних справ заявляють, що прихильний тон ноти викликав дуже добре враженє. Вчера по полудни відбула ся надзвичайна рада міністрів, на котрій раджено над нотою. Наради будуть продовжувані дальше. Рада міністрів радила також над престольною бесідою, якої найважнійший уступ буде дотикати війни. Як зачувати, міністер заграничних справ підчас принятя дипльоматів мав заявити, що за основу не може бути признане анексиї Триполітанії.

Новинки.

Львів, 18 цьвітня 1912.

— Найдост. Архікн. Кароль Франц Йосиф в Коломиї. Місто Коломия пагодило ся від кількох днів на принятє Найдост. Архікняза Від ул. Карпатскої аж до віллї при ул. Еванґелицкій, де замикає Найдост. Архікнязь зі своєю женою, отже на просторі чотирох кільометрів уставлено білі машти, прикрашені зеленею і стягами о барвах державних і народних а крім того уставлено три тріюмфальні брами украшені гербами Найдост. Архікняза і початковим буквами его імен Перша з них брам була при в'їзді до міста, на ул. Карпатскій, друга в ринку побіч ратуша, а третя на ул. Еванґелицкій, де знаходить ся помешканє Найдост. Архікняза. Всї доми були украшені а вже найкрасше зі всїх будинок школи промислу деревного, ратуш і доми в Ринку, млини і фабрики побіч двірця зелїзничого.

Вже на дві години перед приїздом Найдост. Архікняза до міста почала на улицях збирати ся публика. Від ул. Карпатскої до ратуша творили шпалїри ремісничі товариства з прапорами і молодїж шкіл народних, а від ратуша аж до ул. Еванґелицкої творили шпалїр ученики тутешних ґімназий польскої і рускої зі своїми учителями та публика. Побіч тріюмфальних воріт уставились чотири оркестри: зелїзнича зі Станиславова, музика 41 пп. з Черновець, ветеранів войскових і польскої бурси ремісничої. Саме о 12 год. в полудне над'їхав Найдост. Архікнязь зі своєю шкадроною з Голоскова товмацкого повіта, а вистріли з моздїрів сповістили его приїзд. Архікнязь переїхавши через улиці міста де публика витала его оваціями, а дівчата сипали цьвіти під ноги, поїхав до касарні на Косачеві. Коло церкви в Ринку і коло староства орхестри відіграли в часї переїзду Найд. Архікняза гимн народний. При в'їздї на ул. Еванґелицку відозвали ся знов вистріли з моздїрів а уставлена депутация властителів більшої посїлости з цілої Галичини під проводом кн. Виґовта Чарторийского повитала Архікняза грімкими окликами: Най жиє!

Коло третої тріюмфальної брами наступило официяльне повитанє. Тут перед брамою уставилась компанія 36 пп. кр. оборони з музикою, а за брамою уставились: управ. староства радн. Наміст. Павліковский, бурмістр міста п. Клеский з радою міста, духовеньство обох обрядів і прочі достойники, а також депутациї сусїдних Рад повітових. Повитанє скінчило ся о 1 год. Подрібнїйший его опис подамо пізнїйше.

— Іменованя і перенесеня. Пан Міністер справедливости іменував кандидата нотарияльного Романа Лонкевича нотарем в Луцї. — П. Намістник переніс концепіста Намістництва Йос. Діґля з Рогатина до Коломиї, а концептового практиканта Намісгництва, Ром. Франковского зі Львова до Рогатина.

— Вчерашну затьму сонця було так красно видко, як рідко коли буває. В хвили, коли кружок місяця заслонив мало що не ціле сонце, землю вкрив якогось рода дивний сумерк. Небо було зовсїм погідне і лиш місцями пересувались хмари; оно було ясно осьвітлене, але на земли видко було двояку тїнь: загальний сумерк або тїнь від місяця, а знов на ній трохи сильнїйшу тїнь всїляких предметів, як домів, дерев і т. п. Як би так затьма була довше потревала, то можна би було погадати, що земля зачинає переміняти ся в якогось Марса чи якусь иншу, дальше як земля положену від сонця планету, отже й слабше осьвітлену. Люди ставали на улицях і споглядали на сонце крізь закопчене скло. На сонци було дуже добре видко, як кружок місяця посував ся щораз більше на кружок сонця і як опісля щораз більше зсував ся з него.

— Курс для дівчат, підготовляючий до семінариї учительскої, устроює Жіночий Кружок Р. Т. П. у Львові з днем 22 цьвітня с. р. Наука відбувати ся буде що дня (крім неділь і сьвят) від 4—6 год. по полуднн. Зголошеня приймає Управа Кружка (ул. Мохнацкого 12).

— Копальники золота з Тернополя. Львівска полиция придержала Томка Ти...евича, літ 10 і 12-літного Михася Хухля, учеників пятої кляси школи народної, котрі втекли з дому своїх родичів в Тернополи в тім намірі, щоби поїхати на Кавказ і там копати золото. Та й вибрали ся як слїд до сего підприємства. Роздобули собі в якийсь спосіб 20 корон на ту далеку дорогу і витичили собі дорогу з Тернополя на Львів до Самбора а звідси Днїстром очевидно пароплавом в роді якогось „Тітанік“, до Чорного моря, ну, а по мори то вже недалеко на Кавкзі гори, де можна копати золото. Та родичі ще в пору віднесли ся до львівскої полициї, котра малих копальників вислїдила і спинила в дальшій дорозї. Хлопці кажуть, що до тої подорожі намовив їх якийсь ученик II. кляси ґімназияльної, котрий казав, що також поїде з ними, але відтак надумав ся і лишив ся. Полиция задержала хлопців аж до приїзду їх родичів.

— Крадіж перел. Пані Г., властительцї пансіонату у Львові, вкрадено онегди з нічного столичка нашийник з перел, складаючий ся з 8 шнурків, сполучених трома клямрами, з котрих кожда єсть висаджена 12 брилянтиками. Перли суть величини зерна сїмени. Нашийник представляє вартість 8.000 кор. Полиция остерігає перед купном тих перел, бо може бути, що злодій схоче продавати їх поодинокими шнурками. Полиция розвела в сїй справі енерґічне слїдство.

— Про величезну катастрофу на мори наспіли тепер ще слїдуючі вісти: Єсть надія, що з подорожних, які знаходили ся на кораблі „Тітанік“, виратувало ся більше, як доси припускали а на тоє здогад наводять слїдуючі факти. На згаданім кораблі знаходило ся 20 лодий ратункових, отже о 4 більше як мінімально приписує закон. На лодях тих могло помістити ся 1.200 подорожних а „Тітанік“ мав їх 2.300. Відтак не знає ся ще докладно, кілько людий виратували ті кораблї, що прийшли на поміч. Кажуть, що на кораблі „Карпатія“ знаходить ся 760 осіб з корабля „Тітанік“, а на кораблі „Бальтік“ має їх бути 250. Корабель „Честер“ дав знати, що виратовано лиш 326 подорожних і 1. і 2. кляси. Командант корабля, капітан Сміт утопив ся. З міліонерів утопили ся Вандербільт і Астор а жінка Астора виратувала ся. З инших визначнїйших личностий утопили ся писатель Стед і майор Бит, ад'ютант президента Тафта.

Минуло знов кілька днів. Я ішов улицею Царя освободителя, при котрій я мав тоді часто орудки, дивлю ся, аж тут дядько Цено виходить з того самого міністерства, до котрого передтим входив з дядьком Данчем. Дійшовши до середини хідника, немов надумував ся, в котру сторону має іти.

Я наблизив ся до него, він стояв ще на тім самім місци. Опустив голову, очи встромив в землю, не бачив мене.

— Що ви так задумали ся, дядьку Цено? — спитав я его, стоячи перед ним.

— Що? А... а... то ти? — відповів дядько Цено, якось сумно, підводячи на мене очи трівожно, дуже трівожно. — То.. нї... я мав щось купити і забув. Тепер мучу ся, аби собі пригадати — говорив почервонївши. — А ти звідки ідеш? — спитав живо.

Я сказав.

— Ну, а щож там нового, старого? — спитав потім голосом певним, щоб укрити своє заклопотанє.

— Не знаю нічого важнійшого — відповів я. — Але чого ви так обходите великі ворота — зачепив я его напів жартом, напів поважно — Одного дня ви з дядьком Данчем були тут, нинї знов звідси виходите. Мусите тут працювати для когось, так?

— Не працюю для нікого і для когож мав би я працювати? — відповів Цено, ще більше змішаний.

— Чи я знаю, або чи ви не при власти, чи не стали сильними, могучими? Вистане тепер раз кивнути рукою, аби іменувати, аби увільнити — відповів я.

— Такий то я могучий — підхопив дядько Цено, усьміхаючись гірко. — Вельможний пан з порожним животом.

— Ей, друже, — говорив дальше по коротнім мовчаню дуже поважно — чи не знаєш ти, длячого і для кого я ходжу від дверий до дверий? Ти гадаєш, що то для кого иншого. Нї, для нікого лише для себе самого волочу ся.

— Як для себе? — спитав я, не розуміючи его слів.

— А так, бачиш, я хочу служби!

— Як, ви?

— Так, я — відповів, споглядаючи менї просто в очи і червонївшись ще більше. — Тебе то дивує?

— Не дивує мене, але... тут заклопотаний не знав я, що дальше говорити! В дійстности то поясненє дядька Цена видалось менї дуже дивним. Міг я гадати всьо инше о дядьку Ценї, але щоби він глядав служби, того я не міг вірити.

І справдї, на що єму служби, дядькови Ценови? Чи гадаючи о тім, хотїв би він служби на те, аби гордити ся перед иншими? Нї, то не може бути; він смирний, простодушний чоловік. Чи глядав би служби з потреби? І того не можна сказати, бо о скілько я чув, добре має ся. Що правда він не богач, але також і не бідний. Має дім і склепи, побудовані після пляну. В однім з них додержує каварню, котра, як я чув, добре іде. Длячогож тепер хотїв би замкнути свою хорошу каварню, щоб убити своє самостійне занятє і впрягти ся в таке погане урядниче ярмо?

— Нічого дивного, а проте дивує ся тебе, чи не так? — відозвав ся дядько Цено, замітивши моє заклопотанє і недовірчивість. — Добре маєш. І кождий та як ти, не знаючи положеня зблизька, здивує ся, що тепер... так... що покидаю каварню і глядаю собі служби. Ба... люди, бачучи, що маю хороші склепи, що удержую каварню, уважають мене за щось, за великого купця. А тимчасом я...

— Ех, друже — говорив дальше, глубоко зітхаючи — чи ти знаєш, що всьо, що маю, і склепи і дім, всьо буде завтра продане в присутности нотаря і при голосї бубна?

— Чи аж так? — спитав я здивований тими словами дядька Цера, не менше здивований, як перше, коли менї сказав, що хоче служби.

— Так, друже, так! Іде менї дуже зле!

— Але яким способом дійшло аж до того дядьку Цено? Перше і то до недавна здавало ся, що тобі друже дуже добре веде ся.

— Добре... І перше менї вело ся так як тепер. Я вже від давна замотав ся, але все немов то піддержував ся. Ще тоді, ну... але зажди, не стіймо тут на дорозї. Куди ти идеш? До дому чи нї. Я мав іти до собранія, але нехай так буде, ходім разом.

Ми пішли.

(Конець буде).

Наука, штука і література.

— З Товариства „Просьвіта“. Головний Видїл Тов. „Просьвіта“ відбув протягом першого кварталу 12 засідань, при пересїчній участи дванайцяти членів. До важнійших ухвал, які порішив Головний Видїл на сих засїданях, належить передовсїм роздїл стипендийних підмог з фондаций, що остають під зарядом Товариства і буджетова дискусия та уложене прелїмінаря на рік 1912. При роздїлї стипендийних підмог руководив ся Головний Видїл передовсїм убожеством і пильностию петентів. На 212 подань, які вплинули, наділено більшими або меншими підмогами 82 учеників і учениць на загальну суму 6.084 корон. Подрібний виказ стипендистів і ступендисток подано свого часу прилюдно до відома в гасописях. Коли до повисшого числа стипендистів додати ще 7 стипендистів постійних (оден з фонду Грушкевича, оден з фонду Куницкого, чотирох учеників народної школи в Порохнику з фонду Гробельского, одна підмога для учеників школи нар. в Топільници і Туре з фонду Дубравского) та 10 стипендистів і 4 стипендисток з фонду економічного на студиях ріл ничих і господарских — то число усїх стипендистів, що користають в біжучім роцї з фондів Товариства, або фундаций остаючих під зарядом Товариства виносить 103. Не потреба чей за значувати, що на приватну інституцию число се вельми поважне.

Буджетова дискусия, хоч заняла вже чотири засїданя, ще не покінчена. Тут зазначуємо лиш, що загальний касовий оборот Товариства виносив в 1911 р. 487.756 К 85 сот. (Оборот сей не дотичить иї майна на провінциї, ні стипендийних фундаций). В тім приходів було 245.846 К 41 сот., розходів 241.910 К 44 сот., позістала кінцева готівка виносить 3.935 К 97 сот. Чисте майно Товариства з кінцем 1911 року зросло о 47.885 К 61 сот. З важнійших позиций треби зазначити зріст членьских вкладок о 3.631 К 16 с. більше, чим в р. 1910 (1910 р. — 19.604·76, 1911 р. — 23.235·92 К), продажа книжок принесла більше о 5.178 К 56 сот. (1910 року — 18.594·12, 1911 р. — 23.772·68), прихід за анонси більший о 2.056 К 25 сот. Успіхи сї спонукали Головний Видїл поширити в р. 1912 видавничу акцию. В тій цїли візвав Головний Видїл на засїданю 2-го сїчня видавничу комісию до енерґічнійшої і живійшої працї, бо такої роботи домагае ся від Товариства суспільність. Попри нові виданя, які полишив до диспозициї комісиї, рішив видати другим накладом „Взірцевого Господаря“, поручаючи редакцию др. І. Брикови, др. Коцюбі і С. Кузикови, другим накладом „Порадник для лісних робітників“ в 3.000 прим. Редакцию поручено др. І. Брикови в порозуміню з автором і третим накладом „Співаник“ в 10.000 прим. Редакцию поручено А. Гапякови. Вкінци приняв Головний Видїл до відома друк Творів Тараса Шевченка (в серії „Руска Письменність“) третим накладом в 10.000 прим., друк творів О. Стороженка, Воробкевича і Квітки (другий наклад).

Принимаючи до відома звіт з діяльности економічної комісиї за рік 1911, висказав Головний Видїл на внесене п. А. Жука подяку і признане референтови сеї комісиї п. А. Гарасевичови за его щиру і хосенну працю. Комісиї сїй поручив Головний Видїл занятн ся в 1912 р. орґанїзацнею економічних курсів для народних учителїв, виготовити пляни такого курсу і внести просьбу до міністерства просьвіти о субвенцию.

— Жите, написав Гнат Хоткевич. Коштом і накладом Тов-а „Просьвіта“. Сторін 40. Цїна 30 сот. Єсть то книжочка, котра в популярний спосіб представляе природу житя ростин і зьвірят. Зміст книжочки слїдуючий: І. Умови житя. II. Витревалість житя. III. Самокалїчене живих орґанїзмів. IV. Живі істоти, що скулюють ся в клубок. V. Значінє простору в житю водних животин. VI. Значінє тягару в будові тіла живих орґанїзмів. — Симбіоза.

— Твори Олекси Стороженка, Руска письменність VIII. Видане Товариства „Просьвіта“. Книжка ся обнимае 592 сторін, а цїна в гарній, полотняній оправі 2 К, а в звичайній 1 К 60 сот. На пересилку треба долучити 45 сот. Зміст книжки слїдуючий: Олекса Стороженко, коротенька житепись. А. Оповіданя. І. Оповіданя гумористичні. 1. Вуси. 2. Голка. 3. Не в добрий час. II. Приказки і казки. 4. Се така баба, що чорт їй на маховнх вилах чоботи оддавав. 5. Вчи лїнивого не молотом, а голодом. 6. Не впусти рака з рота. 7. Два брати. 8. Лучше нехай буде злий, ніж дурний. 9. Розумний бреше, щоб правди добути. 10. Дурень. 11. Жонатий чорт. 12. Скарб. 13. Три сестри. 14. Вивів дядька на сухеньке. III. Оповіданя з переказів людових. 15. Закоханий чорт. 16. Суджена. 17. Чортова корчма. 18. Мірошник. IV. Оповіданя з переказів історичних. 19. Матусине благословення. 20. Межигорский дід. 21. Кіндрат Бубненко-Швидкий. 22. Прокіп Іванович. 23. Дорош. 24. Споминки про Микиту Леонтійовича Коржа. V. Оповіданя леґендарно-історичні. 25. Марко Проклятий. Б. Инші твори. І. Гаркуша, драматичні картини. II. Вірші. 1. Кури та собака. 2. Чоловік та жито. 3. Україна. — Приписки.

Телеґрами.

Відень 18 цьвітня. На початку нинішного засїданя президент Сильвестер згадав о катастрофі корабля „Тітанік“, по чім відчитано впливи. Між иншими пп. Шустершіц і тов. поставили інтерпеляцию в справі застановленя конституциї в Хорватиї.

Петербург 18 цьвітня. Підчас нарад в Радї державній над справою народного шкільництва поставили посли Піхно (редактор „Кіевляніна“) і Офрозімов при параґрафі допускаючім науку в місцевій мові, поставили додаток, щоби малоруске і білоруске населене не признано инноязичним. Додаток той мае недопустити говорів (диялектів) малоруского і білоруского в окремі мови. Піхно заявив, що в Малоросиї, особливо же в Галичині панує гадка попирана наукою, що малоруский говір не єсть говором росийского, але окремою мовою, рівнорядною з иншими мовами славяньскими. Представителї того напряму називають малоруске населенє „Українцями“. То змаганє до повної окремішности мови позістае в звязи з політичними змаганями, котрі суть так само шкідливі як безглузді.

Рада державна мусить собі уявити, що в будучности можна би легко поза границями Росиї мати важний інтерес в тім, щоби рух той скріпити. Колиж би рух той мав коли небудь розширити ся, то трудно уявити собі щось більше болючого для росийскої державн і народу. В виду великої доносимости тої справи не треба вдоволити ся гадкою, що преґоративи росийскої мови суть тепер достаточно стережені. — Рада державна ухвалила відложити дискусию над тим внесенем до пятниці.

Льондон 18 цьвітня. Король Юрий жертвував 1000 фунтів штерлїнґів, королева Мария 500 ф. шт., королева вдовиця Александра 400 ф. шт. для жертв катастрофи корабля „Тітанік“.

Ню-Йорк 18 цьвітня. Підприемство „Cunard Line“ одержало телеґраму, що корабель „Франконія“ получив ся нині рано о 6 год. 10 мін. телеґрафічно з кораблем „Карпатія“, на котрім перебувае 705 осіб з корабля „Тітанік“.

Курс львівский.

Дня 17-го цьвітня 1912	Платять К с	Жадають К с.
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . .	700·—	703·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	438·—	446·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	544·—	549·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку	468·—	482·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 5 прц. преміов. . .	109·80	—·—
Банку гіпотечного $4^1/_2$ прц. . .	98·30	99·—
$4^1/_2$% листи заст. Банку краєв. .	98·50	99·20
4% листи застав. Банку краєв. .	92·60	93·30
Листи застав. Тов. кред. 4 прц. .	97·—	—·—
„ „ 4% льос в $41^1/_2$ літ.	—·—	—·—
„ „ 4% льос. в 56 літ.	91·50	92·20
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні галицкі	97·80	98·50
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	—·—	—·—
„ „ „ „ $4^1/_2$% . .	98·10	98·80
Зелїв. льокаль. „ 4% по 200 К.	90·—	90·70
Позичка краєв. з 1873 р. по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 К .	88·50	89·20
„ м. Львова 4% по 200 К .	91·—	91·70
IV. Льоси. (Курс віденьский)		
Австрийскі черв. хреста	62·25	68·25
Угорскі черв. хреста	39·25	45·75
Італїянь. черв. хр. 25 фр.	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 К.	77·—	83·—
Базиліка 10 К	32·10	36·10
Йошіф 4 К	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр.	9·50	11·—
V. Монети.		
Дукат цісарский	11·36	11·46
Рубель паперовий	2·52	2·54
100 марок німецких	117·50	117·90
Доляр американьский	4·80	5·—

Надіслане.

За редакцию відповідае: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

ОГОЛОШЕНЯ.

ЧВ. 50.458.

Оголошенє.

В краєвих низших школах рільничих в Бережници п. Стрий, в Городенці, в Ягольници, в Кобірничах п. Кенти, в Милотині п. Ряшів, в Суходолі п. Коросно, зачинає ся рік шкільний 1912/13 з днем 1 липня с. р.

Краєві низші школи рільничі мають на цїли образоване передовсїм синів селян на здібних і практичних господарів.

Цїлий курс науки триває три роки.

Всї ученики мешкають в заведеню.

Оплата за удержанє в інтернатї виносить 150 К піврічно.

Ученики незаможні можуть бути приняті на кошт фонду краєвого с. з. одержують безплатне поміщенє в інтернатї, харч і одїж з виїмком обуви і біля і вносять лише шкільну оплату в квотї 5 К за піврік.

Поданя о принятє до низшої школи рільничої треба вносити **найпізнїйше до 15 червня** с. р. до Дирекциї одної з поданих висше рільничих шкіл. До поданя, що є вільне від стемпля, треба долучити: 1) метрику уродженя на доказ, що кандидат укінчив 15 лїт, 2) сьвідоцтво здоровля, виставлене лїкарем, 3) сьвідоцтво шкільне з укінченя народної школи, 4) сьвідоцтво убожества, наколи кандидат убігає ся о принятє на кошт краєвого фонду.

Львів, дня 16 цьвітня 1911.

Пйотровский.

З друкарні В. Ловиньского, (під зарядом І. Надоваля) у Львові. Телефона ч. 527.